

“न व्यङ्ग्यत कदाचिदर्थिता” रघुः । याच्ञायास्तु व्याघातः याच्ञाफलाभा एव भवति । “यद्यर्थिता तु दारैः स्वात् क्लीबादीनां कथञ्चन” मनुः । १४ कामनायाञ्च । अर्थिन् लि० अर्थ+अस्त्वर्थ इति । १ याचके, २ सेवके, अस-
न्निहितधने ३ धनस्वामिनि । “नैवतार्थिनमवज्ञया हृङ्गः”
“यात्रादिषु पराङ्मुखोऽर्थिन” इति च माघ । “यथा-
कामार्थितार्थिनाम्” “ततः समानोय स मानिताथी”
इति च रघुः । ४ कार्यार्थिनि “ततोऽर्थी लेखयेत् सद्यः
प्रतिज्ञातार्थसाधनम्” या० स्मृ० । “स धर्मस्त्वसखः शत्रुह
अर्थिप्रत्यर्थिनां स्वयम्” रघुः स्त्रियां ङीप् । “कान्तार्थिनी
तु वा याति” इत्यमरः सन्निहितधने तु अर्थवानित्येव ।
अर्थिसात् अव्य० अर्थिभ्यो देयमधीनं करोति अर्थिन्+साति ।
याचकाधीनतया कृते देये । “विभज्य मेरुर्न यदर्थिसात्-
कृतः” नैषधम् । कम्बुख्यादियोगएवास्व साधुता ।
अर्थे अव्य०-के । साक्षा० । अर्थे कृत्य अर्थे कृत्वा इत्यर्थे
असार्थकं सार्थकं साम्बाद्येत्यर्थे गणरत्ने तु “विकल्पने
प्रभृतीनामेतन्तत्वं लवणादीनाञ्च मान्तत्वं गणपाठसाम-
र्थ्यादेव यद्वा सप्तमीप्रतिरूपकम् द्वितीया प्रतिरूपकञ्च
निपातनात्” इत्युक्तम् । तथाच २ अर्थशब्दार्थे च ।
अर्थोपमा स्त्री अर्थेन न तु शब्देन उक्ता उपमा । लुप्तोमा
भेदे । विवरणरूपमाशब्दे ।
अर्थोपक्षेपक पु० अर्थान् प्रयोजनानि उपक्षिपति उप+क्षिप-
ण्वु ल् । नाटकाङ्गभेदे विष्कम्भकादिपञ्चके “अर्थोपक्षेपकाः
पञ्च विष्कम्भकप्रवेशको । चूलिकाङ्गावतारोऽथ स्वादङ्क-
सुखमित्यपि” सा० द० ।
अर्थ्य लि० अर्थ्यात् प्रयोजनादनपेतः यत् । सार्थके सप्रयोजने
“वागीशं वाग्भिरर्थ्याभिः प्रणिपत्योपतस्थिरे” कुमा० ।
“अर्थ्यामर्थपतिर्वाचम्” रघुः । “स्तुत्यंस्तुतिभिरर्थ्याभिः”
रघुः । २ पण्डिते पु० । अर्थस्य भावः यत् । ३ वस्तु-
स्वभावे । अर्थादागतः । ४ न्याये । अर्थ-कर्माणि यत् ।
५ याचनाकर्माणि अर्थनीये । अर्थाव साधुः यत् । ६ अर्थ-
साधने लि० ।
अर्ह पीडने भादि० उभ० सक० सेट् । अर्हति ते आर्हीत्
आर्हिष्ट । “रक्षःसहस्राणि चतुर्हृयादीन्” रघुः । आनर्ह
अर्हकः अर्ही अर्हिस्त्व अर्हितः । अति-अतिपीडने ।
अत्यर्हितः अभि+आभिमुख्येन पीडने । “अभेन्नाविदूय”
मा० उक्तेः । बालोपे च अम्बुः समीपवर्ती “कालोभ्यर्ष
जलागमः” सा० द० । अन्यत्र अभ्यर्हितः । निस्+निर-

+वा-भृशपीडने । “सोऽस्त्राय पराङ्गेव प्राणो निरर्दति”
शत० ब्रा० । वि+विशेषेण पीडने “तद् वा जर्मी व्यर्हतिः
पथौ वा पुरुषे वा” शत० ब्रा० । सम्+समर्षः नि+
न्यर्षः वि+व्यर्षः ।
अर्ह याचने, गतौ, सक० पीडायां अक० स्वादि० पर० सेट् ।
अर्हति आर्हीत् । याचने “शरदुघ्नं नार्हति चात-
कोऽपीति” रघुः ।
अर्ह वधे चुरा० उभय० सक० सेट् । अर्हयति ते आर्हि-
दत् त । “येनार्हिदत् दैत्यपुरं पिनाको” भट्टिः ।
“अव्यर्षो गिरिकूटाभानव्यर्षानार्हिदत् द्रुतम्” भट्टिः ।
सम्+सम्यक्पीडने “यन्तारमस्य सहसा त्रिभिर्वायैः समा-
र्हयत्” भा० व० प० प्रति+प्रतिरूपपीडने यस्य यत्कर्तृकं
पीडनं तेनैव पुनस्तस्य पीडने “प्रत्यर्हयत संक्रुद्धो राघवः
‘पुनराहवे’ रामा० ।
अर्हिन न० अर्ह-ल्युट् । १ गतौ २ पीडायां ३ वधे ४ याचने च ।
अर्हना स्त्री चुर० अर्ह-भावे युच् । १ हिंसायां वधे ।
अर्हित लि० अर्ह-क्त । १ पीडिते, २ गते, ३ याचिते च ।
४ रोगभेदे न० “अर्दयित्वाऽनिलोवक्त्रमर्दितं जनयत्यतः ।
वक्त्रोभवति वक्त्रार्द्धं शीवा चाप्यपवर्त्तते । शिरश्चलति वाक्-
सङ्को नेत्रादीनाञ्च वैकृतम् । शीवाचिबुकदन्तानां
तस्मिन् पार्श्वे तु वेदना । यस्यापजो रोमहर्षो वेपथुर्नेत्र-
माविलम् । वायुर्हृदं त्वचि स्वापस्तोदोमन्याहृष्टपहः ।
तमर्दितमिति प्राङ्गव्याधिं व्याधिविशारदाः । क्षीणस्या
निर्मिषाक्षस्य प्रसक्ताव्यक्तभाषिणः । न सिध्यत्यर्दितं वार्हं
त्रिवर्षं वेपनस्य च” इति सुश्रु० । “क्षयकासश्वास व्रणा
शोऽर्हितापहम्” । “हस्तमोक्षमधीमन्यमर्दितञ्च सुदा-
कृष्णम्” इति च सुश्रु० ।
अर्हितिन् लि० अर्दितमस्यस्य इति । नेत्रादिरोगभेदशुक्ते
“अर्दितो कर्णशूलो च दन्तरोगी च मानवः” सुश्रु० ।
अर्ह पु० कृध-वृद्धौ भावादौ घञ् । १ वृद्धौ । आधारे घञ् ।
२ वृद्धादौ । “आहूत इन्द्र ! वृत्तहृन्माकमर्द्धसागर्हि”
यजु० ३३, ६५ । “अर्हम् निवासदेशम्” वे० दी० । अधि+
कृध-अच् । वृद्धिप्राप्त्याधारे २ वायौ । “कतमोऽध्यर्ह इति”
प्रश्ने “योऽजं पवते” इत्युत्तरं दत्त्वा “तदाहर्षदयमेकप्रवैष
पवतेऽथ कथमध्यर्ह” इति प्रश्ने उत्तरम् । “यदस्मिन्नित् सर्व-
मध्याध्वीत् अस्मिन्वायौ सति इदं सर्वम् अधिकमाप्नोति
प्राणः आप्तप्राप्नोति इति तेनाध्यर्ह” इति का० उ० । करणे
घञ् । ३ अवयवरूपे खण्डे अवयवेनेलोपचयात् अवयविनो